

tioneele beschouwingen onder het hoofd „Tijdschriftlegenden” zou willen uitbreiden tot een onderzoek naar den invloed, dien de door de redactie toegepaste censuur in den loop der jaren op de hoeveelheid en de hoedanigheid der ingekomen bijdragen heeft gehad. Onder censuur versta ik de opkuisching van stijl, de uitbanning en verdietsching van vreemde woorden, kortom het proces, waardoor de redactie ook wel eens de duidelijkheid, zonder twijfel de gelijkvormigheid bevordert, maar ten koste van de individueele vrije uiting van den Nederlandschen arts.

Hoeveel werkelijk goede copie zou niet ongeschreven blijven, omdat het vooruitzicht van het PROKRUSTES bed, dat ons geesteskind te wachten staat, te zeer remmend werkt op de schrijflust, die toch al zooveel weerstanden te overwinnen heeft, voordat de stof in een passend kleed is gestoken? En kan het verwonderen, dat een huis, waar men de ouderwetsche gastvrijheid hoog houdt en dus den gast toestaat in zijn eigen kleeren te verschijnen, steeds meer aantrekkingskracht uitoefent op allen, die zich bewust zijn, dat ook in de „dorre” wetenschap vorm en inhoud één zijn?

Alkmaar, 13 November 1920.

J. A. KORTEWEG.

DE BETALING DER SPECIALISTEN.

In het verslag van PINKHOF over de algemeene vergadering is onjuist de opmerking, dat men het eens was hierover: het staatssubsidie moest niet beperkt blijven tot een tegemoetkoming in de kosten van specialistenhulp en ziekenhuisverpleging, maar zich uitstrekken tot de geneeskundige verzorging in haar geheel.

Integendeel heb ik uitdrukkelijk protest aangeteekend tegen een beslissing van de algemeene vergadering over deze aangelegenheid, zonder dat men bekend was met het standpunt der specialistenorganisatie. En later heeft de voorzitter, toen dit punt wederom ter sprake kwam, ook uitdrukkelijk het voorbehoud gemaakt, dat bij het nastreven van een staatssubsidie voor het honorarium der huisartsen natuurlijk voorkomen moet worden, dat daartoe door de regeering geput wordt uit het bedrag, dat men voor specialistische hulp ter beschikking zou willen stellen.

De S. O. zal haar advies in deze nog uitbrengen.

Maar alvast dit: niet zonder goeden grond bleken de specialisten eenstemmig zeer wantrouwend ten aanzien van de beoogde honoreering per verrichting, terwijl daarenvens in de memorie van toelichting een limiet voor de uit te trekken som noodzakelijk wordt geacht. Dit scepticisme is te meer gerechtvaardigd, aangezien voor de geheele subsidieering (dus o. a. met inbegrip van ziekenhuisverpleging) het luttele bedrag van tien millioen van den kant van den minister van financiën reeds ter sprake is gekomen. Indien nu ook nog de huisartsen op een aandeel van het zeker geringe bereikbare aanspraak gaan maken, wat blijft dan voor de specialisten en de ziekenhuisverpleging over?

Hier mag wel ter dege worden gewaakt, dat de Maatschappij ten voordeele van de eene groep geen stappen doet rechtstreeks ten nadeele van de andere.

Arnhem, 10 November 1920.

J. G. SCHNITZLER.

INTERNATIONALE UNIVERSITEIT EN TE BEZIGEN TAAL.

Gedurende het congres van den bond van internationale vereenigingen gehouden te Brussel van 5—20 Septemer j.l., bij welke gelegenheid aldaar is opgericht een Internationale Universiteit, zijn in die universiteit een paar lezingen gehouden, die voor de geneeskundige wetenschap niet zonder belang zijn te achten. Het eigenaardige dier beide lezingen was, dat zij werden gehouden in de internationale hulptaal Esperanto. De eene lezing behandelde een zuiver geneeskundig onderwerp; zij handelde over „de toepassing van radium bij de behandeling van kanker” en werd uitgesproken door dr. WANVERT, professor aan de universiteit te Rijssel. Eigenaardig en merkwaardig was verder, dat vele toehoorders na afloop verklaarden, dat zij van deze lezingen in een door hen niet gekende taal meer hadden begrepen, dan van vele lezingen in de

Fransche of Engelsche taal, gehouden door personen van andere nationaliteit. Daaruit is dan ook voor een groot deel te verklaren, dat bij het einde van het congres een resolutie is aangenomen met op één na algemeene stemmen, waarin het Esperanto als internationale hulptaal werd aanbevolen en tot aansluiting aan de Esperantobeweging werd aangespoord. Ten opzichte van de wederinvoering eener gemeenschappelijke taal voor de wetenschap hetgeen evéneens de geneeskundige wetenschap ten goede zou komen, is bovenvermelde gebeurtenis bij de pas opgerichte Internationale Universiteit niet van belang ontbloot.

's-Gravenhage, 15 November 1920.

H. C. MEES.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

De Opiumwet.

Deze wet, waaromtrent een en ander is medegedeeld in den jaargang 1919 van dit *Tijdschrift*, tweede helft, bldz. 1577, is afgekondigd den 4den October 1919, maar is pas op 3 October 1920 in werking getreden ingevolge het Koninklijk besluit van 2 October 1920 (*Stsbl.* n°. 770). In het *Pharmaceutisch Weekblad* van 6 November ll. wijst de redacteur, prof. P. VAN DER WIELEN er op, dat deze wet diep ingrijpt in het apothekersbedrijf hier te lande. „Wij hebben hier niet meer”, zegt hij, „met een nationale wet te doen, waarmede naar eigen nationaal inzicht de hand gelicht kan worden, zooals met de geneeskundige wetten het geval is, maar met een internationale regeling, waarvan het wel en wee van duizenden in sommige landen afhangt. Men zal van Nederland eischen, dat het zich stipt aan zijn op internationale overeenkomsten berustende Opiumwet houdt en niet met het twee-kwartjes-stelsel der geneeskundige wetten de overtredingen tot publieke gemakkelijkheden maakt”.

Sinds 3 October 1920 zijn derhalve de bepalingen dezer wet reeds van kracht. Dit beteekent het volgende:

De *apotheker* mag niet anders dan op geneeskundig voorschrift of op een vergiftbewijs eenig geneesmiddel, specialité's er onder begrepen, afleveren, waarin opiumbestanddeelen of cocaïne voorkomen. Iteraties zonder geneeskundig voorschrift mogen van deze geneesmiddelen niet worden afgeleverd.

Handelaren mogen niet alleen geen opium- of cocaïne-houdende geneesmiddelen afleveren; zij mogen ze ook niet in voorraad hebben, tenzij zij groothandelaren zijn en een bijzonder verlof, om deze geneesmiddelen te verkoopen, hebben gekregen. Coca-veilingen zijn dus zonder bijzondere vergunning niet geoorloofd.

Fabrikanten mogen zonder bijzonder verlof geen opium- of cocaïne-praeparaten verwerken. Is het verlof niet verleend, dan mag bijv. in de Amsterdamsche cocaïne-fabriek geen cocaïne worden gemaakt of mag door de fabriek geen cocaïne worden afgeleverd of zelfs in voorraad worden gehouden.

Wetenschappelijk onderzoek van opium- of cocapraeparaten is zonder bijzondere vergunning niet anders mogelijk dan in een apotheek.

Tengevolge van de invoering der Opiumwet hebben niet alleen de ambtenaren van het Staatstoezicht op de Volksgezondheid, maar ook de politie, het recht om in en buiten de apotheek onderzoek te doen naar eventueele overtredingen, die door de rechtbank worden berecht en als misdrijf worden aangemerkt.

MUNTENDAM.

BUITENLAND.

LONDEN. — Internationale eerepenning. Een ongenoemd lid van de Royal Society of Medicine heeft dit genootschap in staat gesteld, om de drie jaren een gouden eerepenning uit te reiken aan een verdienstelijk geneeskundige, vooral voor belangrijke diensten gedurende den oorlog. Den 11den November (wapenstilstandsdag) zou